

Arrest

nr. 90 219 van 24 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 12 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. VANHOECKE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn van Diakanké afkomst. U werd op (...) 1990 geboren te Conakry, maar u groeide op in Fatako in de noordelijke provincie Tougué. Uw ouders zijn beiden van Diakanké afkomst. Uw vader K.L.(...) overleed lang geleden. De twee broers van uw vader, I.S.(...) en A.M.(...), wilden dat uw moeder D. H. met één van hen hertrouwde. Zo wilden ze de koeien en de velden van uw vader binnen de familie houden. Uw moeder weigerde echter en trouwde met M.S.(...), iemand van de Peul etnie. Uw twee ooms, de broers van uw vader, waren heel boos omdat de koeien

en de velden van uw vader daardoor naar een familie van de Peul stam zouden gaan. De broers van uw moeder, waaronder A.I.(...), steunden uw moeder. Samen met uw zus en moeder verhuisde u na het huwelijk van uw moeder met M.S.(...) naar de wijk in Fatako waar de Peul wonen. U steunde uw moeder openlijk en dit werd niet geaccepteerd door de familie van uw overleden vader. Ze hebben u één keer geslagen en wilden u doden. Tijdens de verkiezingscampagne in 2010 steunde u de partij UFDG van Cellou Dallein Diallo, behorende tot de Peul etnie. Uw vaders familie en mensen van de Diakanké stam steunden echter de partij van Alpha Condé. Wegens uw problemen met de familie van uw overleden vader bracht A.I.(...), de broer van uw moeder, u daarom in 2010 naar de wijk Carriere, Conakry. Uw ooms van vaders kant kwamen u echter zoeken in Conakry. U werd ook vervolgd door mensen van de Diakanké stam die afkomstig zijn uit Fatako, maar in Conakry wonen. Uw oom langs moeder zijde, A.I.(...) hoorde van Diakanké mensen dat ze u wilden vermoorden. Daarom raadde hij u aan om terug te keren naar Fatako. In 2010 nog keerde u terug. In Fatako werd u echter nog steeds vervolgd en met de dood bedreigd door I.S.(...) en A.M.(...), de broers van uw vader. De Peul familie van de nieuwe man van uw moeder beschermde jullie. Eind 2011 besloot A.I.(...) dat het veiliger zou zijn als u terugkeerde naar Conakry. U ging er in de wijk Hamdallaye wonen. Op een dag was u in Conakry thee aan het zetten met Peul jongeren. U werd echter aangevallen door jongeren van Diakanké afkomst uit Fatako. Tijdens dit gevecht werd u gearresteerd door de politie. A.I.(...) betaalde echter om u vrij te krijgen. U vreesde vermoord te worden door mensen van de Diakanké stam. Daarom besloot u het land te verlaten. A.I.(...), uw oom langs moeders zijde, regelde uw vertrek. Op 4 februari 2012 nam u het vliegtuig naar België. De volgende dag kwam u aan. Nog een dag later vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u een lidkaart en een attest van de partij Union des Forces Démocratiques de Guinée (hierna UFDG) neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Om te beginnen blijken er talrijke tegenstrijdigheden te bestaan tussen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) en bij het CGVS. Op 14 mei 2012 legde uw advocaat meester V.(...) ter aanvulling een precisering neer betreffende de vragenlijst van het CGVS die op 14 februari 2012 door u bij de DVZ werd neergelegd. In de precisering van uw advocaat wordt een antwoord geformuleerd op vraag 3 uit de vragenlijst betreffende lidmaatschap van een organisatie en een aanvulling bij vraag 5 uit de vragenlijst betreffende uw vluchtrelaas. Als u bij het CGVS gevraagd werd waarom deze aanvulling nodig was, aangezien u reeds bij de DVZ de kans kreeg om deze vragen te beantwoorden, stelt u dat er weliswaar een tolk Peul aanwezig was bij de DVZ, maar dat er vertaald werd naar het Nederlands en u niet wist wat er gezegd werd (gehoor CGVS, p.2). Hiermee overtuigt u niet aangezien het verslag van de vragenlijst van het CGVS u op 14 februari 2012 werd voorgelezen in het Peul en u zich aan de hand van uw handtekening akkoord verklaarde met de inhoud ervan (zie p.3). Het is dan ook vreemd dat u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ op 14 februari 2012 geen melding maakte van uw politieke activiteiten en niet uw hele vluchtrelaas vermeldde, maar pas op 14 mei 2012, 3 maanden na het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ, via uw advocaat melding maakte van uw politieke activiteiten (vraag 3) en allerlei aanvullingen deed betreffende uw vluchtrelaas (vraag 5). Dit is des te opvallender omdat u bij het CGVS verklaarde dat u uw familie, meer bepaald uw twee ooms langs vaders zijde vreest (gehoor CGVS, p.9), maar hier in de vragenlijst van het CGVS, ingevuld bij de DVZ op 14 februari 2012 geen enkele melding van maakte (zie p.2,3). Verder verklaarde u bij het CGVS dat u in 2010 terugkeerde naar Fatako, er vervolgd werd door uw familie en daarom in 2011 terugkeerde naar Conakry, maar daar ook vervolgd werd door mensen van de Diakanké stam en daarom besloot het land te verlaten (gehoor CGVS, p.7,8,9). In de vragenlijst van het CGVS, ingevuld bij de DVZ op 14 februari 2012 stelde u echter enkel dat u in Fatako geen werk vond, in 2011 naar Conakry verhuisde, maar daar ook geen werk vond en uiteindelijk het land verliet omdat voorstanders van de Peul gearresteerd worden (zie p.3 pt.5). Wanneer u geconfronteerd werd met uw tegenstrijdige verklaringen, stelde u dat u dit niet gezegd hebt en verwijst u naar de brief met aanvulling van uw advocaat (gehoor CGVS, p.10). De brief met aanvullingen van uw advocaat maakt uw verklaringen bij de DVZ op 14 februari 2012 echter helemaal niet ongedaan.

In de aanvullende brief van uw advocaat meester V.(...) valt verder te lezen dat u van 2009 tot 2010 lid was van een politieke partij en dat uw problemen met uw familie begonnen in 2010 omdat u niet op de partij van Condé stemde. De informatie die u bij het CGVS gaf was echter helemaal anders. U verklaarde dat u sinds 2010 lid bent van de politieke partij UFDG (gehoor CGVS, p.5). U

verklaarde eveneens dat uw problemen met uw familie lang geleden begonnen, namelijk toen uw vader overleed en er ruzie ontstond over de erfenis (gehoor CGVS, p.6,7). In de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ verklaarde u dat u in 2010 gearresteerd werd in Conakry, vervolgens terugkeerde naar Fatako, daarna naar Conakry ging en toen het land verliet (zie p.2 pt.1 en p.3 pt.5). Bij het CGVS stelde u echter dat u van Conakry naar Fatako verhuisde, vervolgens eind 2011 terugkeerde naar Conakry, daar gearresteerd werd, en na uw vrijlating het land verliet (gehoor CGVS, p.7,8). Met andere woorden, u situeert uw éénmalige arrestatie de ene keer in 2010 en de andere keer in 2011. In de ene verklaring vindt uw arrestatie plaats voor uw terugkeer naar Fatako, in uw andere verklaring is het erna. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd stelt u dat u pas gearresteerd werd in 2011 (gehoor CGVS, p.8).

De talloze tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen bij de DVZ, uw verklaringen in de brief van uw advocaat en uw verklaringen bij het CGVS ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas op fundamentele wijze.

Verder verklaart u de familie van uw overleden vader, meer bepaald uw twee ooms I.S.(...) en A.M.(...), te vrezen (gehoor CGVS, p. 9). U weet dit echter niet aannemelijk te maken. U stelt dat uw problemen met uw ooms lang geleden begonnen en dat u toen geslagen en met de dood bedreigd werd. Vervolgens verklaart u dat u in 2010 naar Conakry vertrok (gehoor CGVS, p.4,10). Het komt vreemd over dat u 'lang geleden' geslagen werd en met de dood bedreigd werd, maar nog geruime tijd, namelijk tot 2010, zonder problemen in Fatako kon blijven wonen. Verder haalt u meermaals aan dat u vervolgd werd en dat u met de dood bedreigd werd door uw ooms en door leden van de Diakanké stam (gehoor CGVS, p.7,9,10). Wanneer u meermaals gevraagd wordt om dit concreet te maken, blijft u echter steeds erg op de vlakte, wat de doorleefdheid van uw relaas niet ten goede komt (gehoor CGVS, p.8,9). U verklaart verder dat u voor uw veiligheid vreesde en in 2010 naar Conakry verhuisde, maar al snel naar Fatako terugkeerde omdat u vervolgd werd in Conakry (gehoor CGVS, p. 4,7,8). Het komt weinig plausibel over dat iemand een dorp ontvlucht uit veiligheidsoverwegingen, maar hetzelfde jaar nog terugkeert naar dit dorp. U keerde bovendien niet alleen terug naar hetzelfde dorp, u ging zelfs in hetzelfde huis van uw vermeende vervolgers wonen (gehoor CGVS, p. 4 + toegevoegde notities). Toen u hiermee geconfronteerd werd, ontkende u dat u van 2010 tot eind 2011 samenwoonde met uw ooms langs vaders zijde (gehoor CGVS, p.8,9). Hiermee wijzigt u uw verklaringen, wat uw geloofwaardigheid niet ten goede komt. Dat u in 2010 zou terugkeren naar het dorp waar uw vermeende vervolgers wonen en u zelfs in hetzelfde huis zou gaan samenwonen, komt hoegenaamd niet geloofwaardig over. Bovenstaande opmerkingen leiden ertoe te besluiten dat geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dat uw twee ooms I.S.(...) en A.M.(...) u zouden vervolgen en uw leven zouden bedreigen.

Ook aan uw lidmaatschap van en engagement voor de partij UFDG kan geen geloof gehecht worden. U legt een lidkaart en attest van de UFDG neer. Om te beginnen is de door u neergelegde lidkaart slechts voor de helft ingevuld. Bovendien is de lidkaart ook niet ondertekend: niet door u en niet door de penningmeester. Daarenboven verklaarde u lid te zijn van de partij UFDG sinds 2010 (gehoor CGVS, p.5) terwijl op uw lidkaart het jaartal 2008 vermeld staat. U wijt deze tegenstrijdigheid aan het feit dat uw oom al veel langer lid is (gehoor CGVS, p.5). Hiermee overtuigt u niet. Het feit dat uw oom al lang lid is van de partij UFDG, verklaart uiteraard niet waarom de door u neergelegde lidkaart dateert van 2008 terwijl u stelt pas sinds 2010 lid te zijn. Niet alleen het frauduleuze karakter van uw lidkaart leiden ons ertoe te concluderen dat geen geloof gehecht kan worden aan uw vermeende lidmaatschap van en engagement voor de partij UFDG. Ook het feit dat u niet eens weet waar de afkorting UFDG voor staat (gehoor CGVS, p.5), leidt ons ertoe deze conclusie te maken. U verklaart deze gebrekkige kennis aan de hand van het feit dat u nooit naar school bent geweest (gehoor CGVS, p.5). Hiermee overtuigt u niet. Zelfs als u nooit naar school bent geweest, zou u, als u militant en lid van de partij was, toch tenminste moeten weten hebben wat de afkorting UFDG voluit betekent. Aangezien geen geloof gehecht kan worden aan uw lidmaatschap van en engagement voor de partij UFDG kan ook geen geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde vervolging door leden van de Diakanké stam (gehoor CGVS, p.9) vanwege uw engagement voor deze partij. Bovendien beschikt het CGVS over informatie dat Sidya Touré, die behoort tot de Diakanké etnie, leider is van de Union des Forces Républicaines (UFR). Deze UFR ging een coalitie aan met de UFDG in de tweede ronde van de presidentsverkiezingen. Ook recentelijk organiseerden de UFDG en de UFR samen manifestaties (zie informatie administratieve dossier). Uw opeenvolgende stellingen dat er een probleem is tussen de Diakanké stam en de Peul stam vanwege politieke redenen en dat de Diakanké stam u vervolgt vanwege uw sympathie voor de Peul (gehoor CGVS, p. 8,9,10) raken dan ook kant noch wal.

Op basis van alle bovenstaande opmerkingen dient besloten te worden dat geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen. Daarom dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw

vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u neergelegde lidkaart en attest van de partij UFDG werden hierboven reeds besproken. U legde tenslotte geen documenten neer die ons toelaten uw identiteit, nationaliteit of reisweg te controleren.

De verschillende geraadpleegde informatiebronnen stellen dat sinds de verkiezingsoverwinning van Alpha Condé in 2010, de veiligheidssituatie verbeterd is, hoewel politieke spanningen nog voelbaar zijn. Het stoppen van de dialoog tussen de regering en bepaalde politieke oppositiepartijen toont dit aan. Er moet ook gewezen worden op mensenrechtenschendingen door de Guineese veiligheidstroepen bij politieke manifestaties. Guinee is dus in 2011 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerd en sporadisch geweld en dergelijke. Het is dan ook nu aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat aan de voorwaarden wordt vervuld om de overgangsperiode te beëindigen en in een rustig klimaat parlementsverkiezingen te houden. De komende maanden zullen dan ook beslissend zijn voor de toekomst van het land.

Artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, beschouwd wordt als 'ernstige schade' die aanleiding kan geven tot het toekennen van het statuut van subsidiaire bescherming, voor zover er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon een reëel risico zou lopen op dergelijke schade (artikel 48/4, § 1). Uit voormelde informatie blijkt echter dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld, en er evenmin sprake is van een gewapende oppositie in het land. In het licht van het geheel van deze elementen dient dan ook vastgesteld te worden dat er op dit ogenblik in Guinee geen sprake is van een gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag) evenals artikel 48/3 en artikel 48/2 *juncto* 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker citeert artikel 1 A van het vluchtelingenverdrag en stelt dat hij zich weldegelijk in de voorwaarden bevindt om als vluchteling erkend te worden aangezien hij een gegronde toekomstige vrees heeft voor vervolging wegens zijn ras en politieke overtuiging. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) ten onrechte stelt dat er inconsequenties voorkomen in zijn verklaringen en dat de zeer beknopte algemene motivering van de bestreden beslissing onaanvaardbaar is. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal geen enkel concreet onderzoek heeft gedaan naar zijn concrete situatie. Verder stelt verzoeker dat er van hem geen onmogelijk bewijs verwacht kan worden en dat bij de minste twijfel nog steeds het voordeel voor hem geldt. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal duidelijk een verkeerde beoordeling maakt, zonder het gehoor correct weer te geven en enig onderzoek ter zake te doen.

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet

hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Wat het voordeel van de twijfel betreft, stelt artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet :

“De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoont met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

De Raad meent dat de verzoekende partij niet in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

Verzoeker stelt verder dat hij een gedetailleerd relaas zonder contradicties heeft weergegeven van zijn problemen en dat dit relaas verzoenbaar is met de algemene informatie over zijn land van herkomst, waar moorden om etnische en politiek redenen als wraak tussen families en stammen nog steeds op grote schaal plaatsvinden en de overheid hieraan geen einde kan stellen en willekeurig geweld, roekeloze arrestaties en moorden zonder enig eerlijk proces zegevieren.

Verzoeker stelt verder dat het voordeel van de twijfel in zijn hoofde geldt en dat de commissaris-generaal niet bewijst dat verzoeker bij terugkeer geen ernstig risico loopt op willekeurig geweld en onmenselijke en vernederende behandeling.

Waar verzoeker aanhaalt dat hij een gedetailleerd relaas gaf zonder contradicties, wijst de Raad op het volgende deel van de bestreden beslissing:

“(…)Verder verklaart u de familie van uw overleden vader, meer bepaald uw twee ooms I.S.(…) en A.M.(…), te vrezen (gehoor CGVS, p. 9). U weet dit echter niet aannemelijk te maken. U stelt dat uw problemen met uw ooms lang geleden begonnen en dat u toen geslagen en met de dood bedreigd werd. Vervolgens verklaart u dat u in 2010 naar Conakry vertrok (gehoor CGVS, p.4,10). Het komt vreemd over dat u ‘lang geleden’ geslagen werd en met de dood bedreigd werd, maar nog geruime tijd,

namelijk tot 2010, zonder problemen in Fatako kon blijven wonen. Verder haalt u meermaals aan dat u vervolgd werd en dat u met de dood bedreigd werd door uw ooms en door leden van de Diakanké stam (gehoor CGVS, p.7,9,10). Wanneer u meermaals gevraagd wordt om dit concreet te maken, blijft u echter steeds erg op de vlakte, wat de doorleefdheid van uw relaas niet ten goede komt (gehoor CGVS, p.8,9). U verklaart verder dat u voor uw veiligheid vreesde en in 2010 naar Conakry verhuisde, maar al snel naar Fatako terugkeerde omdat u vervolgd werd in Conakry (gehoor CGVS, p. 4,7,8). Het komt weinig plausibel over dat iemand een dorp ontvlucht uit veiligheidsoverwegingen, maar hetzelfde jaar nog terugkeert naar dit dorp. U keerde bovendien niet alleen terug naar hetzelfde dorp, u ging zelfs in hetzelfde huis van uw vermeende vervolgers wonen (gehoor CGVS, p. 4 + toegevoegde notities). Toen u hiermee geconfronteerd werd, ontkende u dat u van 2010 tot eind 2011 samenwoonde met uw ooms langs vaders zijde (gehoor CGVS, p.8,9). Hiermee wijzigt u uw verklaringen, wat uw geloofwaardigheid niet ten goede komt. Dat u in 2010 zou terugkeren naar het dorp waar uw vermeende vervolgers wonen en u zelfs in hetzelfde huis zou gaan samenwonen, komt hoegenaamd niet geloofwaardig over. Bovenstaande opmerkingen leiden ertoe te besluiten dat geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dat uw twee ooms I.S.(...) en A.M.(...) u zouden vervolgen en uw leven zouden bedreigen.(...)”.

Hieruit blijkt dat verzoeker weldegelijk tegenstrijdige en vage verklaringen heeft afgelegd tijdens zijn verschillende contacten met de Belgische asielinstanties. Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Verder wijst de Raad er op dat de niet aannemelijkheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS 4 december 2006, nr. 165.484; RvV 30 oktober 2009, nr. 33 601).

Verzoeker benadrukt ten eerste dat hij ongeletterd is en geen Nederlands spreekt en dat er bij de consultatie met zijn advocaat een vertaling gegeven werd van de vragenlijst die hij op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) invulde. Hierbij gaf verzoeker aan dat bepaalde zaken die gezegd werden niet in de vragenlijst opgenomen werden door de tolk bij de DVZ. Verzoeker stelt dat het hoe dan ook niet om de loutere reden dat in deze vragenlijst bepaalde zaken niet in detail opgenomen zijn, dat hij het recht niet zou hebben naderhand aanvullingen en preciseringen te geven, zeker aangezien de tolk blijkbaar niet correct alle zaken zou hebben weergegeven, maar slechts een verkorte versie, wat uiteraard niet kan, aldus verzoeker.

Wat betreft het feit dat verzoeker ongeletterd is en geen Nederlands spreekt, wijst de Raad erop dat dit geen reden is om tijdens zijn eerste interview op de DVZ, waar de vragenlijst voor het Commissariaat-generaal ingevuld werd, niet de kernelementen te vermelden van de problemen die hij zou hebben in zijn land van herkomst. Waar verzoeker stelt dat op de DVZ bepaalde zaken niet door de tolk in de vragenlijst opgenomen werden, wijst de Raad erop dat de tolk helemaal geen reden heeft om hetgeen verzoeker heeft verteld niet op exacte wijze te vertalen naar de proceduretaal zodat zij kunnen opgenomen worden in de vragenlijst. Verder wijst de Raad erop dat bij het einde van het invullen van deze vragenlijst, deze nogmaals in Peul aan verzoeker voorgelezen werd alvorens hij ze ondertekende. Verzoeker kan zich dan ook noch beroepen op zijn ongeletterdheid, noch op het feit dat hij geen Nederlands spreekt om te stellen dat de inhoud van de vragenlijst niet overeenkomt met zijn verklaringen. Indien verzoeker aanhaalt dat er verkeerde of onvolledige vertalingen gebeurd zouden zijn, dient hij dit met concrete argumenten aan te tonen en hij blijft hier in gebreke.

Tot slot wijst de Raad erop dat de protection-officer tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal opmerkt dat verzoeker op de DVZ niets heeft gezegd over de problemen met zijn ooms, waarop verzoeker het volgende antwoordt: “(...)Heb ik niet gezegd, daarom stuurde advocaat brief om dit te melden(...)”. De Raad meent dat hieruit blijkt dat deze aanvullingen en preciseringen helemaal niet gebeurden omdat de vertaling niet goed was gebeurd, of dat er verklaringen van verzoeker niet waren opgenomen in de vragenlijst, maar dat verzoeker dit eigenlijk niet had verteld. Daar uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn vrees in zijn land van herkomst grotendeels komt doordat zijn ooms hem zouden willen vermoorden, meent de Raad dat het niet aannemelijk is dat hij dit zou vergeten te vermelden. Zoals hoger reeds gezegd kan er van een asielzoeker verwacht worden dat hij alle kernelementen aanbrengt vanaf het eerste contact met de instanties die over zijn aanvraag dienen te beslissen.

Verder meent verzoeker dat de vragenlijst van verzoeker niet tegenstrijdig is met de aanvullingen en preciseringen die verzoeker na een correcte vertaling wenste toe te voegen. Verder zouden er in verzoekers feitenrelaas ook geen tegenstrijdigheden voorkomen.

Verzoeker wijst erop dat hij deze aanvullingen en preciseringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal op correcte wijze in detail besproken heeft, maar dat de commissaris-generaal toch wenst hiermee geen rekening te houden louter omdat deze preciseringen niet met zoveel woorden werden aangegeven in de vragenlijst. Ook dit is volgens verzoeker onaanvaardbaar.

Ook meent verzoeker dat de commissaris-generaal rekening dient te houden met zijn beperkte scholingsgraad en het feit dat hij ongeletterd is. Verder meent verzoeker dat hij uiteraard niet het slachtoffer kan worden van een tolk bij de DVZ, die het niet nodig achtte het gedetailleerde relaas van verzoeker weer te geven, maar zich zou hebben beperkt tot een zeer beknopte weergave van enkele feitelijkeheden.

Verder meent verzoeker dat het feit dat hij één datum eerst niet kon situeren hem niet ten kwade geduid kan worden, zeker gezien zijn beperkte scholingsgraad. Hij wijst er verder op dat uit zijn relaas duidelijk blijkt dat hij niet over één nacht ijs is gegaan vooraleer hij zijn land ontvluchtte. Zijn familie besloot dat dat hij het land diende te ontvluchten en dit was zeer tegen de wens van verzoeker zelf, maar een noodzakelijke beslissing om zijn leven in veiligheid te brengen. Verzoeker stelt meermaals te hebben moeten verhuizen, vluchten, onderduiken en elders gaan wonen en zou dit alles correct situeren. Hij zou dus weldegelijk eerst gezocht hebben om verder in zijn land van herkomst te kunnen verblijven, maar de dreiging om vermoord te worden zou te ernstig geweest zijn, waardoor hij genooddaakt was zijn land van herkomst te ontvluchten.

Wat dit betreft stelt de bestreden beslissing: *"(...)In de aanvullende brief van uw advocaat meester V.(...) valt verder te lezen dat u van 2009 tot 2010 lid was van een politieke partij en dat uw problemen met uw familie begonnen in 2010 omdat u niet op de partij van Condé stemde. De informatie die u bij het CGVS gaf was echter helemaal anders. U verklaarde dat u sinds 2010 lid bent van de politieke partij UFDG (gehoor CGVS, p.5). U verklaarde eveneens dat uw problemen met uw familie lang geleden begonnen, namelijk toen uw vader overleed en er ruzie ontstond over de erfenis (gehoor CGVS, p.6,7). In de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ verklaarde u dat u in 2010 gearresteerd werd in Conakry, vervolgens terugkeerde naar Fatako, daarna naar Conakry ging en toen het land verliet (zie p.2 pt.1 en p.3 pt.5). Bij het CGVS stelde u echter dat u van Conakry naar Fatako verhuisde, vervolgens eind 2011 terugkeerde naar Conakry, daar gearresteerd werd, en na uw vrijlating het land verliet (gehoor CGVS, p.7,8). Met andere woorden, u situeert uw éénmalige arrestatie de ene keer in 2010 en de andere keer in 2011. In de ene verklaring vindt uw arrestatie plaats voor uw terugkeer naar Fatako, in uw andere verklaring is het erna. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd stelt u dat u pas gearresteerd werd in 2011 (gehoor CGVS, p.8).*

De talloze tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen bij de DVZ, uw verklaringen in de brief van uw advocaat en uw verklaringen bij het CGVS ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas op fundamentele wijze.(...)"

Ook al is het jaartal geen doorslaggevend argument, toch kan redelijkerwijze van verzoeker verwacht worden dat hij zou weten of zijn arrestatie plaats had voor of na zijn terugkeer naar Fatako. Hieruit blijkt dat er weldegelijk tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen die verzoeker af heeft gelegd bij de verschillende asielinstanties. Verder wijst de Raad erop dat hoger reeds is gewezen op het feit dat verzoeker zonder concrete aanwijzingen niet kan stellen dat hij het slachtoffer zou zijn van een tolk die zijn verklaringen niet correct en onvolledig vertaald zou hebben bij de DVZ en de tegenstrijdigheden hier dan ook niet door kan verklaren.

In zover de verzoekende partij stelt dat het CGVS geenszins rekening heeft gehouden met zijn analfabetisme en zijn extreem laag opleidingsniveau dat het afleggen van "coherente en overtuigende verklaringen" op diepgaande wijze zou beïnvloed hebben, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet aantoonde dat analfabetisme de verstandelijke vermogens aantast en zij hierdoor niet in staat is haar eigen leefwereld in tijd en ruimte te situeren en aldus coherente en overtuigende verklaringen af te leggen.

De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Overigens stelt verzoeker dat de commissaris-generaal ten onrechte twijfelt aan zijn lidmaatschap van de politieke partij UFDG omdat verzoeker niet weet voor wat deze afkorting staat. Verzoeker herhaalt dat hij ongeletterd is en dan ook zelfs geen letters kan lezen en nooit naar school ging, waardoor dit hem niet ten kwade geduid zou kunnen worden. Hij werd door zijn oom lid van de partij.

Ook hier meent de Raad dat men niet geletterd dient te zijn om te weten wat de naam is van de politieke partij waarvan men lid beweert zijn. Verder wijst de Raad op de bestreden beslissing die hierover stelt: *"(...)Ook aan uw lidmaatschap van en engagement voor de partij UFDG kan geen geloof gehecht worden. U legt een lidkaart en attest van de UFDG neer. Om te beginnen is de door u neergelegde lidkaart slechts voor de helft ingevuld. Bovendien is de lidkaart ook niet ondertekend: niet door u en niet door de penningmeester. Daarenboven verklaarde u lid te zijn van de partij UFDG sinds 2010 (gehoor CGVS, p.5) terwijl op uw lidkaart het jaartal 2008 vermeld staat. U wijt deze tegenstrijdigheid aan het feit dat uw oom al veel langer lid is (gehoor CGVS, p.5). Hiermee overtuigt u niet. Het feit dat uw oom al lang lid is van de partij UFDG, verklaart uiteraard niet waarom de door u neergelegde lidkaart dateert van 2008 terwijl u stelt pas sinds 2010 lid te zijn. Niet alleen het frauduleuze karakter van uw lidkaart leiden ons ertoe te concluderen dat geen geloof gehecht kan worden aan uw vermeende lidmaatschap van en engagement voor de partij UFDG. Ook het feit dat u niet eens weet waar de afkorting UFDG voor staat (gehoor CGVS, p.5), leidt ons ertoe deze conclusie te maken. U verklaart deze gebrekkige kennis aan de hand van het feit dat u nooit naar school bent geweest (gehoor CGVS, p.5). Hiermee overtuigt u niet. Zelfs als u nooit naar school bent geweest, zou u, als u militant en lid van de partij was, toch tenminste moeten geweten hebben wat de afkorting UFDG voluit betekent. Aangezien geen geloof gehecht kan worden aan uw lidmaatschap van en engagement voor de partij UFDG kan ook geen geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde vervolging door leden van de Diakanké stam (gehoor CGVS, p.9) vanwege uw engagement voor deze partij.(...)"*. Het is dus duidelijk dat de commissaris-generaal niet enkel twijfelt aan verzoekers lidmaatschap omwille van de onwetendheid omtrent de naam van de partij, maar eveneens omwille van het vermoedelijk frauduleuze karakter van de lidkaart en de tegenstrijdige verklaringen hieromtrent. De Raad schaaft zich achter dit motief.

Verzoeker meent bovendien dat hem onterecht de subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Hij citeert hierbij het artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet en stelt dat indien hij niet als vluchteling erkend wordt hij minstens de subsidiaire beschermingsstatus verdient. Hij meent dat het duidelijk is dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst gevaar loopt op ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing en ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van dreigende besnijdenis en willekeurig geweld bij de weigering hiervan. Hij verwijst hierbij naar artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De verzoekende partij toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

Verder wijst de Raad erop dat voor het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens de aannemelijkheid van het relaas vereist is. De commissaris-generaal heeft voor verzoeker een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd genomen na individueel onderzoek op basis van de elementen die terug zijn te vinden in het administratief dossier. De motieven voor de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zijn voor het grootste deel gelijklopend met deze voor de weigering van de vluchtelingenstatus. Het is niet omdat deze motieven niet nog eens specifiek opgesomd zijn in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus, dat de beslissing op dit vlak onvoldoende gemotiveerd is.

Verder stelt verzoeker dat er in zijn land van herkomst duidelijk sprake is van een binnenlands conflict om etnische en politieke redenen en stelt hij dat hij zijn land van herkomst niet zou verlaten hebben, moest hij er bescherming kunnen genieten. Hij stelt dat niet ontkend kan worden dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade naar zijn land van herkomst, dat bekend staat als dictatuur waar corruptie en willekeur zegevierden.

De Raad is van mening dat uit de informatie van het administratief dossier blijkt dat er in verzoekers land van herkomst geen sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend binnenlands of internationaal conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), zodat verzoeker zich niet louter kan beroepen op zijn afkomst uit Guinee om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2. In zoverre verzoeker zich in een tweede middel beroept op de schending door de bestreden beslissing van de artikelen 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet evenals de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wijst de Raad op het devolutieve karakter van het beroep en dat deze bepalingen en beginselen niet van toepassing zijn op arresten van de Raad.

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Als feitenrechter die een nieuwe beoordeling ten gronde maakt, hoeft de Raad niet op ieder argument van de verzoekende partij in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop zijn uitspraak is gesteund (RvS 4 april 2011, nr. 212.391).

De Raad kan de bestreden beslissing vernietigen indien er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet). De Raad meent dat dit *in casu* niet het geval is.

Het tweede en derde middel is niet gegrond.

2.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker stelt dat de gevolgen van de bestreden beslissing voor hem, meer bepaald de mogelijke repatriëring, helemaal niet in verhouding zijn met het voordeel dat de Belgische staat eventueel uit deze beslissing meent te kunnen halen. Verzoekers leven zou namelijk in gevaar zijn door de bestreden beslissing, zodat er geen twijfel zou zijn dat een terugkeer naar het land van herkomst niet in verhouding staat. Verzoeker stelt dat hij tijdens zijn verblijf in België nooit op een of andere manier schade heeft berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel, hetgeen in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de Raad in zijn declaratoire opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze ten opzichte van de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratoire bevoegdheid.

Het derde middel is niet gegrond.

2.4. In een vierde en laatste middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 2, 3, 5 en 9 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker op geen enkele wijze aangeeft waarom de bestreden beslissing artikel 9 van het EVRM schendt. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die

zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig steunen op een schending van artikel 9 van het EVRM, zonder te concretiseren op welke wijze hij dit artikel geschonden acht.

Verzoeker citeert de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM en stelt dat deze drie artikelen geschonden worden omdat verzoeker niet als vluchteling erkend wordt in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch als subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat verzoeker niet aannemelijk gemaakt heeft dat hij onder de toepassing van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet valt en derhalve faalt het middel in rechte.

Het laatste middel is niet gegrond.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

G. de MOFFARTS